

Perill al delta del Níger

Aquests dies, fa quinze anys de l'execució dels 'Ogoni Nine' i de l'escriptor Ken Saro-Wiwa, l'home que va mobilitzar pacíficament la nació Ogoni contra la Shell i aconseguí d'expulsar-la de les seves terres. Aquells assassinats i força més, qualificats de genocidi, que l'exèrcit, en connivència amb la Shell, va efectuar a Ogoniland, van alertar la joventut ogoni, i també els ijaw, ikwerre i alguns pobles més. Perseveraren en la lluita pacífica, però començaren la via armada per defensar-se. No tenien cap més opció.

Té 140 milions d'habitants, 250 ètnies, és el país més poblat de l'Àfrica, el primer productor de petroli d'aquell continent i el vuitè del món. Es diu Nigèria i, paradoxalment, és, de fet, invisible, gràcies a la màgia mediàtica dels diplomàtics i de les multinacionals. Si se'n dóna poca informació, és, probablement, perquè hi ha alguna cosa important. Què hi ha? 'Light sweet crude oil', or negre, un dels petrolis de millor qualitat del planeta. I n'hi ha en quantitats industrials, al delta del Níger, al sud del país, que viu una autèntica tragèdia humana i ecològica des de fa cinc dècades. La primavera passada el vessament de petroli al Golf de Mèxic va obrir els informatius internacionals durant moltes setmanes. L'interès que el món demostrava per aquella tragèdia era directament proporcional al silenci sobre el delta del Níger. Algun mitjà, potser per justícia poètica, va recordar aleshores que al delta del Níger, des de fa cinquanta anys, hi ha un vessament de petroli anual equivalent al del petrolier Exxon Valdez, que, l'any 1989, va abocar uns 40,8 milions de litres a les costes d'Alaska –i encara ens en recordem. Al delta del Níger, en cinquanta anys, se n'hi han abocat 2.100 milions, de litres. I no ho sabem o no volem saber-ho. Per què s'ha divulgat tan poc el drama del delta del Níger aquestes cinc dècades? Per mirar d'entendre-ho potser caldria tenir en compte, per exemple, que el 40% del petroli que importen els EUA i el 25% que importa Espanya provenen d'allà. L'estat espanyol és el segon client petrolier de Nigèria, després dels EUA. Les empreses espanyoles encara no actuen directament. Però Repsol i Gas Natural ja han pactat amb el govern la construcció d'una planta liquadora de gas natural. L'any 2006 Nigèria era un dels països que més ajuda rebien de l'estat espanyol. Curiosament, com més depenem comercialment d'un país, més ajuda humanitària rep aquest, i menys informació tenim d'allò que no convé: corrupció, devastació ecològica i humana. L'ajuda...! També enviem caravanes solidàries amb cosetes, a Nigèria?...O les hi enviem amb vaixell per por dels dolents? Per cert, Al Gore esmentava a 'Una veritat incòmoda' el drama del delta del Níger? No. Ni una paraula en noranta minuts. Aquests dies, fa quinze anys de l'execució dels 'Ogoni Nine' i de l'escriptor Ken Saro-Wiwa, l'home que va mobilitzar pacíficament la nació Ogoni contra la Shell i aconseguí d'expulsar-la de les seves terres. Aquells assassinats i força més, qualificats de genocidi, que l'exèrcit, en connivència amb la Shell, va efectuar a Ogoniland, van alertar la joventut ogoni, i també els ijaw, ikwerre i alguns pobles més. Perseveraren en la lluita pacífica, però començaren la via armada per defensar-se. No tenien cap més opció. En quinze anys, les coses han empitjorat i tot indica que la situació pot esclatar aviat. Fa un any i escaig que es va decretar una amnistia per als joves militants. Se n'hi van acollir milers, que van depositar les armes, però l'estat no els va correspondre amb mesures polítiques, de federalització dels beneficis del petroli, desenvolupament, feina per al jovent, respecte dels drets humans, etc... Molts, decebutos, indignats, han anat tornant a l'acció. Diuen que s'hi ha afegit una nova generació. Darrerament hi ha hagut segrestos i sabotatges importants del MEND (Movement for the Emancipation of Niger Delta). Ja fa mesos que l'amnistia no és operativa. Res no ha canviat. Com em deien allà, fa uns quants mesos, molts dels activistes que vaig conèixer: 'Ara, la guerra serà molt pitjor.' Ells no hi tenen res a perdre. Literalment. Alerta. Coincidint amb l'aniversari de l'execució de Saro-Wiwa l'exèrcit nigerià ja ha anunciat que intervendria aviat en aquella regió. La Joint Task Force, una força conjunta d'efectius navals, militars, policíacs i d'intel·ligència, capdavantera en violacions de drets humans i accions criminals, es prepara per actuar. 'Per evitar danys col·laterals instem els ciutadans respectuosos de la llei, que viuen als voltants dels campsaments del MEND, que abandonin immediatament l'àrea', ha

dit, per senyar-se en salut, el general Oluseyi Petinrin, cap de l'Estat Major de la Defensa. Mentre ha durat l'alto-el-foc tots, exèrcit i militants, s'han rearmat. L'exèrcit ha construït noves casernes i ha adquirit armament i efectius navals més sofisticats. Els Països Baixos, Itàlia, Malàisia, Israel i Rússia, li han venut armes i, en alguns casos, els seus especialistes han instruït militars nigerians. A més, a la zona hi ha moltes empreses de seguretat privada que actuen impunement, com gossos de la guerra postmoderns. El Delta és un terreny ideal per a posar en pràctica noves formes de repressió global, privada i pública. Els EUA i la Gran Bretanya han augmentat considerablement la seva seguretat privada a la zona. Hi ha entre 1.500 i 2.000 empreses privades de seguretat, que sumen uns 100.000 guàrdies. I, a més a més, les companyies, contracten els anomenats 'Spy Police', policies formats a petició de les petrolieres. No porten armes, cobren directament de les multinacionals i, sovint, tenen el suport de la marina nigeriana. Seguretat pública i privada es confonen. La Shell és el cas emblemàtic. El seu cap de seguretat és un antic director dels serveis de seguretat nigerians. El delta del Níger és un còctel explosiu brutal. Pot esclatar en qualsevol moment. El frau que ha estat l'amnistia i la proximitat de les eleccions presidencials, el gener vinent, són condicions propícies. La frustració juvenil no pot ser més gran i els polítics, en període electoral, solen organitzar bandes armades per defensar-se. Al rerefons hi ha la lluita del MEND, la JTF i els interessos multinacionals en temps de crisi. El moment és molt perillós.

17 novembre 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)